

RACHEL WICK

Borne

– SF-monológ –

A saját fajtám is éppen elég veszélyt jelent.
A gyűjtögetők.

Akik csapóajtók alól ugranak elő, mint a pókok.
Akik átalakítják, amit a gyárakban találnak, és élelemért árusítják.
Akik valami jó zsákmányt találnak, és azt védelmezik.
Akik megtanulnak élelmet növeszteni a testükön, és
Akik önmagukat kannibalizálják egyre kisebb haszonnal.
Akik csontja szórja be sóval az összetört épületek mezejét.
Akik nem hagynak emléket vagy lenyomatot bennünk.

Túlélőkben.

Én nem viselem túl jól az igazán sötét helyeket.
Arra emlékeztetnek, amikor a szüleimmel kellett bujkálnom.

Szűk helyeken.
Egy gödörben.
Egy alagútban.
Egy szekrényben.
Egy dobozban.
Egy fűszálban.
Egy tükörben.

Célpontként.

Arra várva, hogy felfedezzenek, leleplezzenek, eláruljanak.
Olyan helyzetbe kerültem, amilyenbe még egyetlen ember sem.

Az egyik világban egy eleven szervezetbe vagyok begubózva.
A másik világban egy barlangban rejtőzöm egy vadállat elől.
Az ismerős és az ismeretlen határai egymásnak ütköznek.

Olyan érzésem támad, mintha nem tudnék lélegezni.
Tompá, zöld fény szivárog be a testfalakon, hogy lássak.
Az üvöltések között időnként egy-egy nyaffantás is felhangzik.
Nem számít, hogy lopva beszél hozzám a mézárálás alatt.

Valami.

A biotech hullám felnyúlik, lecsap, velem a közepében meghajol.
Agyonnyomnak a csillók. A gumyszerű test. Kommunikáció nulla:
Csapdába estem Borne-ban.

H. Nagy Péter gyűjtése

Cím nélkül, házikenyér, zokni, cipő, Casino Luxembourg – Forum d'art contemporain, Luxembourg, 2004

